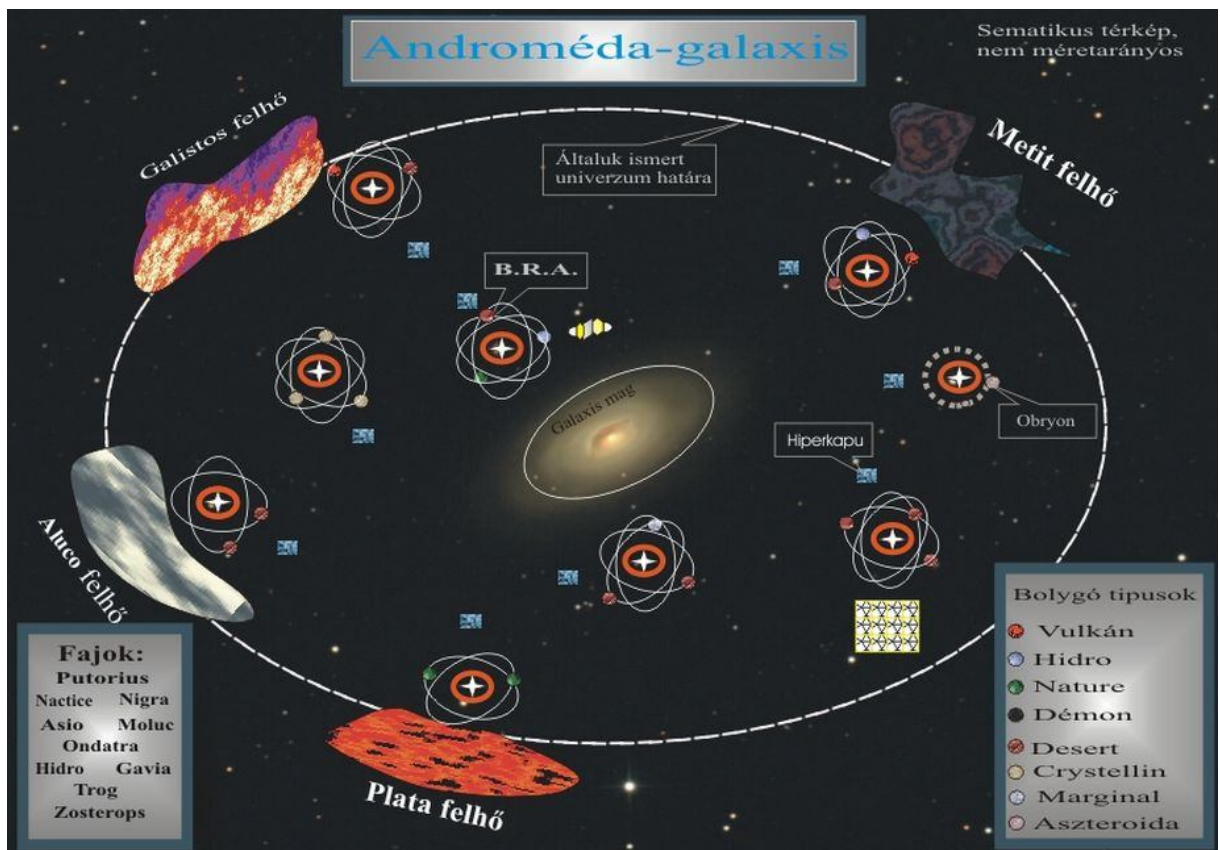

Szűcs Csaba Ferenc

Androméda-galaxis 1 Rész.

Putoriusok és a DioDroidok

Csillagtérkép

I. Fejezet Teleportáció a végtelenbe

Androméda-galaxis. Adrest Csillagrendszer. Obryon aszteroida.

Az Adrest csillag fénye megvillant az állomás felszínén. A szürkés-fekete felszín elnyelte az erős sugárzást, de mintha erőre kapott volna tőle. Az egyik burkolati lemezből egy hosszú rudat dugott ki. A szerkezet végén lévő félköríves bemélyedés húzódott vissza, mintha nem tudná merre is bújjon el a csillag sugarai elől. Miközben azok elhalványultak, amint az állomás alapját szolgáló aszteroida elfordult tőle.

De a sötétségből még nagyobb fényesség támadt. A fény olyan erős lett, hogy az állomás burkolata vörösben kezdett el izzani. Egyre erősebb és erősebb, majd szikrázó fényvillanással újra sötétség ereszkedett az állomásra.

A hosszú rúd elkezdett lassan visszahúzódní a burkolat mögé. Az Adrest csillag ezt figyelmeztetésnek vette, és újra beborította fényével annak zord fekete falait.

A terem félhomályban úszott, és azt a kevés fényt, ami betöltötte, azt is az egyik sarokban zúgó gép felnyíló ajtajából szűrődött ki. Az ajtón keresztül egy vízszintesen mozgó lap csúszott ki belőle. Amit elhagyta az ajtó nyílását láthatóvá vált, hogy egy test fekszik rajta. Szürkés-fekete bőrén megcsillant az a kevés fény, ami bentől kiszűrődött. Aminek újabb fényforrás vette át a helyét. A hordágyként szolgáló lap alján kékeszöld fény támadt, és a padló fölött lebegve elindult a szoba közepe felé. Egészen addig, míg el nem ért egy a padlóból kiálló vékony rudat. Megállt előtte és a felőle lévő vége elkezdett süllyedni, miközben a túlsó vége emelkedni. Így lassan felállt vízszintesből függőlegesbe, miközben a rajta fekvő lény meg se mozdult, mintha oda lenne ragasztva. A rúd végén lévő mélyedésből fény gyúlt és egy piros színű fejforma jelent meg fölötte. A hirtelen fény mintha rossz hatással lett volna az alvó lényre, mert az hirtelen felébredt.

A halk zúgás megnyugtató volt és reménykeltő. Számomra egyet jelentett azzal a ténnyel hogy élek. Szemem bár nem tudtam kinyitni, és végtagjaimat sem éreztem, de ezt elnyomta ez a tudat.

Fényesség gyúlt előttem, és hangok kezdték megtölteni a fületem. Eltartott néhány percig, míg szemem hozzászokott a fényviszonyokhoz.

Mi történik velem? Hol vagyok? - kavarogtak a fejemben a gondolatok, de nem töprenghetem rajta túl sokat, mert a látvány, ami szemem elé tárult, csodálatos volt. Olyan mintha valami fényesen csillogóval kentek volna be mindent. Csak úgy ragyogtak a falak, a tárgyak, mindenfelé, körös-körül. Forgott velem a szoba minden csillogott és csillogott.

Elájultam.

....A vasajtó hangos dörrenéssel nyílt ki és a két marcona katona a földhöz vágta a karjaikban becipelt férfit. Levették fejről a csuklyát, mire ő nagyot fűjtatott.

- Tony, Tony, Tony... - Mondta nevetve a kezelő pultnak támaszkodó katonai egyenruhát viselő szakályas férfi. - Sok problémát okoztál nekem, - a földön térdeplő férfi huncut mosolyra húzta a száját - és ezt szeretném neked meghálálni. - mondta gúnyosan és arrébb állt a pultról, hogy a földön térdeplő férfi is láthassa, mi van a pultron túl.

- Ezt nem teheted – tört ki belőle és a mosoly az arcán átalakult rémületté. - még csak kísérleti stádiumban van! - ordította oda neki.

- A pult mögött tornyosuló gépezet leginkább egy óriási kapszula, egy rakéta, és egy műholdvevő egyvelegét mutatta. Körülötte több fehérköpenyes tudós serénykedett. A rendszereket indították, és a telepeket kezdték feltölteni.

- Érezd magad megtisztelve. – mosolygott a szakálas férfi - Te lehetsz az első, aki kipróbálhatja. – fejével biccentett, mire a két „hordár” újra akcióba lépett, és megragadta a térdeplőt, és a géphez cipelte. Próbált tiltakozni, de keze és lába is össze voltak kötve, így esélye sem lehetett a két hústoronnyal szemben.

- Uram a műhold 30 perc múlva áll be a megadott koordinátára. – Szólt oda az egyenruhásnak az egyik tudós a pult mellől.

- Kit érdekel, azonnal kezdjék el! – förmedt rájuk a tábornok.

A tudósok egy pillanatra lemerevedtek, de nem mertek ellenkezni, elléptek a géptől és a pult mögötti fehérköpenyes felkapcsolta az összes gombot, majd kinyitotta az indító gomb műanyag fedelét. A két hústorony ellépet a géptől és rácsukta a kapszulában vergődő férfira a fedelet. Majd sietve az ajtóhoz mentek, ez volt a legtávolabbi hely a géptől, ami már mindenféle hangot adott ki magából, nem tudván, hogy fel akar robbanni, vagy fel akar szállni.

A tábornok elismerően nézet a gépszörnyére, majd az indító gombra...

- Hallasz engem?- hasított a fejemben a hang, amitől rögtön magamhoz tértem. Válaszolni akartam, de nem jött ki hang a torkomon. Nem tudtam rá figyelni, a szédülés egyre erősebb és erősebb lett. Bár fejemet nem mozgattam, mégis körös-körül láttam mindent.

- Ööö...egy..., egy kicsit szédülök... - mondtam szédelegve és émelyegve, bár nem halottam saját hangomat.

A következő pillanatban sötétség vett körül, olyan amilyet még nem éreztem soha, bár magamnál voltam. A szédülés és az émelygés szépen lassan elillant, és kitisztult a tudatom is. A fényvillanás gyorsan jött, és hamar abba is maradt. A látásom kitisztult és normális lett, bár a falak még mindig ragyogtak, de már nem láttam körbe. Az előttem lévő hosszú vékony rúd végén egy apró lapos szerkezet piros fényt bocsátva ki magából, egy hologram képe jelent meg előttem, rajta egy arc nélküli fejforma.

- Érted, amit hallasz? Beállt a humanoid látásmód? Most már jól láatsz?- kérdezte, mire csak nyögdecselni tudtam - Üdvözöllek az Androméda-galaxisban, én B.R.Q. vagyok, egy mesterséges intelligencia. – mondta.

- Hol? Mi? Ez nem lehet ig... – tört ki belőlem, de el is csuklott a hangom, amint rájöttem, hogy nem is mozog a szám, és nem is adtam ki hangot, mégis beszélek.

- Valamit meg kell mutatnom, hogy jobban megértsd a helyzetedet. – mondta és eltűnt az arc előlem.

Az előttem lévő holografikus kivetítőről eltűnt a fej, és egy emberszerű lény képe jelent meg. A fekete ruha, amit viselt az egész testét beborította. Olybá tűnt mintha testhezálló bőr ruhát húztak volna rá, ami teljesen beborítja. Felépítése teljesen olyan volt, mint nekem, de mégis más. Feje sima volt emberi arcvonások nem látszódtak rajta, mintha egy maszkot húztak volna rá. Sima felületét csak egy keresztirányú vajat törte meg, a szeme helyén.

A kivetítő adatokat írt ki mellé:

Név: Ismeretlen.

Típus: Diodon és ismeretlen humanoid keverék.

Testalkat: Humanoid.

Végtagok: Két kéz, két láb.

Fej: Szokványos humanoid forma, Diodon szem.

Bőr szín: Fekete Diodon.
Szem: Diodon-Humaniod keverék.
Mozgás: Humanoidhoz képest, fürge, mozgékony.
Korjellemező: Ismeretlen.
Nem: Hímnemű.
Szaporodás: Ismeretlen.
Táplálkozás: Mindenevő.
Intelligencia: Ismeretlen, meghatározhatatlan.
Technikai fejlettség: Ismeretlen.
Speciális: Ismeretlen energia lövedék. Gyors reflexek, bármilyen felületen történő mozgás. Humanoidhoz képest, ismeretlen erő, és ugrás.

Ámulattal figyeltem, és kezdtem ráébredni a valóságra, ami egyre nagyobb rémülettel töltött el. Lassan kezdett derengeni mi történt.

....A vasajtó hatalmas robajjal és porfelhővel szakadt ki a helyéről, maga alá temetve az ott ácsorgó tudósokat, és a tábornokot. A porfelhőt terepszínű katonák hada vágta ketté, és pillanatok alatt előzőnlötték a termet. A sor végét egy alacsony kopasz idősebb katona fejezte be. Az ezredes elismerően nézet végig emberein, akik tökéletes rajta ütést hajtottak végre.

- Vegyék ki a gépből a századost, gyorsan! – kiáltotta ellentmondást nem tűrő hangon. Két katona azonnal oda is ugrott és elkezdtek keresni a fedél nyitásának módját.

Egy kéz emelkedett ki a vasajtóval borított pult mögül és ökölbe zárult. Vérfagyasztó ordítás hasított bele a levegőbe. Egy pillanatra megfagyott a levegő a teremben. Az ököl lecsapott a pultra, egyenesen az indító gomba.

A gép felzúgott, és elektromos villámok cikáztak rajta végig. Az ott álló két katona felordított, amikor testükön folytatták útjukat, majd a falhoz vágta őket.

A bíbor vörös fény kezdte megtölteni a kapszulában artikuláltan ordító férfit, majd az egész termen végigsuhant. A fény villanás olybá tűnt mintha atombomba villanása lett volna. A lökéshullám mindenkit leterített a lábáról.

A mély csend, ami a teremre ereszkedett, hosszú percekig eltartott. Mire mindenki szeme visszaállt az eredeti fényviszonyokhoz, addigra a zaj és a por is leült. Az ezredes felállt a földről és végig nézett az emberein. Az ajtóknál állók a földről szedelőzködtek össze. Kettő a fal mellett nem mozdult, a többiek görnyedve hánykolódtak a földön. Bicegve oda rohant a géphez, ami még mindig füstölt és izzott. A sapkáját kézbe véve nyitotta ki a fedelet.

Majd rémülten hátrált el, sápadtan ült le a földre. Az emberei oda rohantak hozzá, de nem akart fel kelni, csak a gépre meredt.

A kapszula üres volt!....

- A teleprotációs rendszeretek elég elavult, és számomra ismeretlen kódolású volt. Ráadásul a kód egy részét nem sikerült dekódolni. Ami megmaradt belőle abból nem sokat tudtam megmenteni, mivel a környezetünkben nem életképes a fajotok. – hallgattam, míg beszélt és egyre rosszabb sejtések keringőztek a fejemben. Mi történik velem?

- Csak úgy tudtalak megmenteni, hogy Diodon anyaggal egészítettelek ki. - folytatta

- Micsoda? – próbáltam ordítani, de továbbra se mozgott a szám, mégis értette, amit mondok. - Ez valami vicc? Hol vagyok? Mi történt velem? – záporoztam rá a kérdéseket, miközben egyre biztosabb voltam, hogy sajnos jól gondoltam mi történt velem.

- Nem értem azt, hogy „vicc”, és mint mondtam az Androméda-galaxisban vagy, az Androméda csillag körül keringő Obryon aszteroidán működő bányászállomáson. Én BRQ vagyok, egy

mesterséges intelligencia. – ismételte gépiesen magát, halhatóan nem tetszet neki a kirohanásom. – Teleprotációs rendszeretek ide küldött téged. De hogy honnan jöttél, azt nem tudom, mert adataim szerint az ismert csillagrendszerünkön kívül helyezkedik el.

- A nevem Antony Swatson, és a Föld nevű bolygóról jöttem, a Nap csillag körül kering. A Tejút csillagrendszerben van. – tájékoztattam már lehiggadva, miközben teljesen biztos lettem benne, hogy ráébredtem az igazságra.

A tábornok a katonai célokra létrehozott teleprotációs rendszernek köszönhetően fellőtt a fogadó műhold mellé, hogy az űrben temessen el. Tehát mégiscsak működik a rendszer. Ez hihetetlen, hatalmas áttörés várható akkor oda haza ennek a felfedezésnek köszönhetően. Én meg itt ragadtam a világegyetem másik sarkában. Valami földönkívüli anyaggal beborítva, és egy komputer programmal telepatikusan beszélgetve. Hát ez remek.

- Nem ismerem ezeket a neveket, de mint mondtam, számunkra ismeretlen az univerzum azon része, ahonnan te jöttél. – válaszolt, kizökentve engem az elmélkedésből.

- Tehát akkor most én nem én vagyok, vagy hogy? Mi vagyok voltaképpen? – próbáltam vissza terelni a beszélgetést a jelenlegi problémámra.

- A mi fajunk a Putorius, ők fedezték fel, az egyik Crysteline bolygón, ezt az érdekes, és sokrétű szerves anyagot a Diodont. Amit az Iterhum kristály tartalmaz. Ha ezt a kristályt Gammasugárzásnak teszik ki, akkor képessé válik arra, hogy bármilyen tárgyal, vagy lényel, szimbiózisba lépjen. Kívülről beborítja, és felruhazza többek közt egy szinte elpusztíthatatlan páncéllal. Fenntartásához, energiára van szüksége, amit energiacellákból kinyerhető. - olyan higgadtsággal mondta, mintha csak be kéne dugni a konnektorba, és kész. - Lények szervezeténél egyéb változásokat is alkalmaz, ha az nem lenne életképes a nélkül. Így téged is átalakított valamelyest, hogy a mi környezetünkben, életben tudj maradni. De bizonyos szempontból irányíthatatlan is, mivel nem tudja pontosan milyen felépítésed volt, így a nem ismert részeket magától megalkotott. Ezért tapasztalhatsz változásokat. A létfenntartásodhoz szükséges oxigént, tárolja a diodon szövetek, így légüres térben is mozoghatsz rövid ideig. A tápanyagokat, amire szükséged lesz, fel fogod ismerni, de nem kell olyan sűrűn magadhoz vened. - magyarázta miközben én jó kisiskolás módjára bólogattam. - Változtatásokat is eszközölt. A kommunikációd megváltozott, bár hangokat hallasz, és jeleket olvasol, de azok telepatikus úton kapod őket. Azért érted meg az írást és a beszédet is, mert a Diodonok lefordítja a saját nyelvedre, már amit tud, amit nem annak nevet alkot. - magyarázta tovább, én csöndben ámulattal eltöltve hallgattam, és próbáltam minél több mindent megjegyezni. – Továbbá, méréseim szerint, felépítésedhez képest nagy erőre és gyorsaságra tettél szert a Diodonoknak köszönhetően, és valamilyen energia lövedékre. - olyan természetességgel mondta, mintha mindennapos dolog lett volna náluk, hogy az emberek szikrákat szórnak a kezükből.

- Milyen energia lövedékről beszélsz?- kaptam fel a fejem.

- Többet nem tudok róla mondani. Nincs adatom, olyan fajról, aki ilyen képességgel rendelkezne, implantátum nélkül. - mondta, miközben nekem már azon járt az eszem, vajon hogyan vagyok képes ilyen energia lövedékre? Micsoda? Implantátum? Már záporoztam is neki a kérdéseimet.

- Milyen implantátum? – bár ódzkodtam a választól.

- Ez a szövet képes új anyagokat beépíteni a meglévőhöz, ezt implantátumként kezeli. Ha hozzáérsz a tárgyhöz és akarod azt beilleszteni, a Diodonok beépítik azt a kívánt helyre, már ha mérete és anyaga megengedi azt. Utána tudod használni. – magyarázta kitaratóan.

- Mi az, hogy implantátumként kezeli?- bár értettem, de mégsem.

- A beépített tárgy csak addig marad rajtad, míg a Diodonok is. Ha ők leválnak, akkor viszik magukkal az implantátumokat is. - mondta, de én nem adtam fel, és tovább kérdeztem.

- És miért csillog így minden?- miközben bár már hozzászólt a szemem a látványhoz, de akkor sem értettem.

- Minden épülethez, géphez, űrhajóhoz felhasználják. Ezek a Diodonok egymást ily módon érzékelik. Bármilyen fényforrás nélkül tudnak bennük tájékozódni. - magyarázta.

- Miért mentettél meg engem? – tettem fel egy ilyen bugyuta kérdést zavaromban.

- Engem úgy programoztak, hogy minden tudás érdekeljen, és egy idegen faj rengeteg új tudást adhat nekem. De hogy pontosan megértsd az okot, ismerd meg a fajom történelmét. - bólintottam, hát persze biológia óra után jön a történelem óra. Na, jól van, essünk túl rajta.

- A mi fajunk a Putorius, őseink elhagyták a szülőbolygójukat mielőtt napjuk szupernóvává nem változott. Így letelepedtek, itt az Androméda-galaxis, Phogosy csillag Deioms bolygóján. Már a kolónia felállításakor találkoztak egy számukra ismeretlen, gáznemű, és rémisztő külsejű fajjal az Asioval. De már akkor magasabb technikai szinten álltak, és száműzték őket. Elszállították az egyik kolonizáló hajójukkal, egy távoli csillag egyik bolygójára. Így a bolygó egyeduralgató fajává váltak. Miközben benépesítették az egész bolygót, felderítő hajót küldtek a szomszédos bolygóra a Promethre, ahol találkoztak a Gavia fajjal. Ez az elmaradott faj az istenüknek hitték őket. Ez nagyon tetszett nekik, ezért a bolygójukra szállították, rabszolgaként alkalmazzák őket. – mesélte, bár nem tetszet a rabszolgaság, de itt úgy látszik ez elfogadott, tovább mondta. - Technikai fejlődésük során egyre többet és többet akartak.

- Irigységük folytán, ami abból eredt, hogy az Asio faj nagy távolságban is tudta használni a telepatikus képességüket, míg a Putoriusok csak közvetlen kapcsolatba. Felkérték legfőbb tudósukat Badot, hogy hozzon létre egy olyan eszközt mellyel, felerősíthetik telepatikus képességeiket. Tehát bárki elérhet bárkit a bolygón, még hozzá nagy távolságból is. Ezért létrehozta a Volitant, egy olyan eszközt, amelyet a fejükbe építettek be, és képes a telepatikus képességet kommunikációs csatornán eljuttatni a kívánt személyhez. A nagy adatfoglaló miatt szükség volt egy közvetítő közegre. Mesterséges Intelligenciát gyakran használnak különböző területen úgy, mint gyógyászatban, vagy gyárakban, de még az űrhajókban is. Így kézen fekvő volt a megoldás hogy ebben az esetben is ezt használják. Badot létrehozott egyet a kommunikációra programozva és BRA-nak nevezte el. Tökéletesen működött, eleinte. De elkövette azt a hibát, hogy nem szabott neki határt. A kommunikációs csatornákon, szabadon mozogva bármelyik rendszerbe bejuthatott. Az M.I.-kbe épített tanuló program miatt több ismeretre tett szert, mint amekkorát a kapacitása elbírt volna. Ezért el kezdte önmagával helyettesíteni a többi M.I.-t. Átvéve a helyüket, és egyben az egész társadalom felett az irányítást. Mivel a Putoriusoknak be volt építve a fejükbe a Volitant, ezért ezt kihasználva, elhitette velük, hogy ezt mind ők akarják így. Egyetlen személy volt, csak akire nem tudott hatni, saját megteremtője. Ő volt az egyetlen, aki nem ültetett be magának. Mikor rájött mit tett, és hogy már nem lehet leállítani, megtervezett egy új M.I.-t engem, azaz BRQ-t, amibe beültette azt a kódot, amivel a BRA felülírható, és ez által, megsemmisíthető. De BRA, mikor megtudta, hogy mire készül, beindult nála az önvédelmi protokoll. Hadsereget küldött Bado otthonába. Akinek még időben sikerült egy védett kapszulában elteleportálnia engem erre a távoli bányász állomásra. Remélve, hogy valaki folytatja munkáját, és segít elpusztítani azt, amit ő létrehozott. BRA a Putorius faj minden nyersanyagát felhasználva óriási hadsereget állított elő. És elkezdte a hajtó vadászatot egyetlen ellensége után, utánam. - mondta, majd hirtelen abba hagyta.

Kicsit nehezen ocsúdtam, fel, az események emésztéséből.

- Tehát pontosan mit vársz tőlem? Hiszen mit tehetnék én, hiszen sokkal fejlettebb technikai szinten álltok, mint mi.

- El kell jutnod a BRA központjába, és be kell töltened oda. Amint átvetem az irányítást, és kiiktatom őt, azonnal haza teleportállok téged. - mondta olyan higgadtsággal, mintha csak arról lenne szó, hogy beülök egy Internetkávézóba és elinternetezgetek.

- Ez jól hangzik, de gondolom nem olyan egyszerű, mint ahogy hangzik? – próbáltam több információt kihúzni belőle.

- Sajnos nem. Nincs az állomáson úrhajó, amivel elmehetnénk innen. - mondta higgadtan miközben nekem majd felrobbant az agyam ettől a kijelentéstől, de lehiggadva folytattam.

- És fog jönni erre valami? – gondoltam egy taxi, vagy busz jól jönne.

- Szállító hajó jön minden napfordulókör. – higgadtsága kezdet az űrületbe kergetni. - Mint mondtam ez egy bányász állomás. Az Adrset csillag körül keringő Obryon aszteroidán. – ismételte magát unott hangon. – De hamarabb megérted, hogyha megmutatom.

- Alig mondta ki máris lecsúsztam arról a padról, amin eddig feküdtem. Amint földet értem éreztem, hogy ez valami más, hasonlított mintha zokniban állnék kőpadlón, de mégsem.

- Fogj meg és vigyél magaddal. – mondta BRA miközben eltűnt a holo kép és csak a rúd volt ott. – Kommunikációnk így sem szakad meg. Bármit mondasz ugyanúgy halom, csak miattad kapcsolom be a holo képet. De csak akkor tudunk kapcsolatot létrehozni, ha közvetlen a kapcsolat, vagy valamilyen Diodon szerkezetet használunk az átvitelhez.

Mozgásom sokkal szabadabb volt. Nem akadályozta semmilyen ruha, mégis nem éreztem magamat meztelennek. Könnyedén, ruganyosan mozogtam. Odaléptem BRA-hoz és megmarkolva felemeltem. Sokkal könnyebb volt, mint gondoltam, de nem töprengtem rajta sokáig. Hajtott a kíváncsiság, hogy megismerhetek egy földönkívüli fajt.

Körbenézve az egyik falrészén egy ajtó formájú csillogó részt fedeztem fel, valószínűleg ez lesz a terem egyetlen kijárata.

Teljes történet az <http://www.sci-fikonyv.hu> oldalon.